

Αποψη: Θέλει η Ελλάδα να σωθεί από τη χρεοκοπία;

Της Μιραντας Ξαφα*

Η θύελλα αντιδράσεων του πολιτικού κόσμου προς τις προφανείς επισημάνσεις των εκπροσώπων της τρόικας είναι ενδεικτική της παθογένειας του ελληνικού πολιτικού συστήματος, που δεν μοιάζει να έχει αίσθηση του μεγέθους της δημοσιονομικής προσαρμογής που απαιτείται και του επείγοντος της κατάστασης για να σωθεί η χώρα από τη χρεοκοπία. Αναλύσκεται έτσι σε περιττές συζητήσεις για καθαρά ψηφοθηρικούς λόγους περί «ξεπουλήματος» δημόσιας περιουσίας και «θράσους» της τρόικας που εμπλέκεται στα εσωτερικά της χώρας. Δεν είναι ξεκάθαρο αν αυτό που ενόχλησε περισσότερο τα κόμματα ήταν το ύψος του στόχου για έσοδα 50 δισ. από αποκρατικοποιήσεις, το γεγονός ότι η τρόικα ανακοίνωσε τον στόχο και όχι η κυβέρνηση ή η αναφορά στην «εκποίηση» και όχι στην «αξιοποίηση» της δημόσιας περιουσίας.

Η αρχή κάθε λύσης είναι ο ακριβής προσδιορισμός του προβλήματος. Ποιο είναι λοιπόν το πρόβλημα; Για να μπορέσει η Ελλάδα να βγει από την κρίση και να επιστρέψει στις διεθνείς κεφαλαιαγορές ώστε να μπορεί να αναχρηματοδοτεί το χρέος της χωρίς τα δεκανίκια της τρόικας, πρέπει να δημιουργήσει ένα πρωτογενές πλεόνασμα ικανό να καλύπτει τους τόκους πάνω στο δημόσιο χρέος. Για να γίνει αυτό, το πρώτο βήμα είναι να συρρικνώσουμε τον δημόσιο τομέα ώστε να μπορεί να συντηρηθεί αποκλειστικά από τη φοροδοτική δυνατότητα της οικονομίας και όχι από δανεικά. Μόνο έτσι θα πεισθούν οι δανειστές μας ότι είμαστε σε θέση να εξυπηρετήσουμε το χρέος μας χωρίς να το αυξάνουμε. Ξεκινώντας από ένα έλλειμμα της τάξης των 360 δισ. (15,4% του ΑΕΠ) το 2009, πρέπει να πάμε σε ισοσκελισμένο προϋπολογισμό, και τελικά σε πλεονάσματα, για να μπει το χρέος σε σταθερά πτωτική τροχιά. Σε αυτή την προσπάθεια θα συνέβαλε σημαντικά η επαναγορά ενός τμήματος του δημοσίου χρέους, ύψους περίπου 50 δισ., σε τιμή ευκαιρίας -με έκπτωση 30% από την ονομαστική αξία- με έσοδα από αποκρατικοποιήσεις, ώστε να μειωθεί κατά το ένα πέμπτο η δαπάνη για τόκους. Αυτά τα προφανή είτε η τρόικα, δημιουργώντας θύελλα αντιδράσεων.

Για να βγει η χώρα από την κηδεμονία του Μνημονίου πρέπει κυβέρνηση και αντιπολίτευση να εγκαταλείψουν τη διγλωσσία και να έρθουν σε εθνική συνεννόηση για την έξοδο από την κρίση, που περιλαμβάνει πώληση δημόσιας περιουσίας για επαναγορά χρέους. Θα έστελνε έτσι ένα ηχηρό μήνυμα προς τις αγορές και προς τους εταίρους μας στην Ε.Ε., που σχεδιάζουν τώρα τη «συνολική απάντηση» στο πρόβλημα του χρέους της Ευρωζώνης, από την οποία η χώρα μας έχει μόνο να κερδίσει. Όσο για τη διαφορά μεταξύ «αξιοποίησης» και «εκποίησης» της δημόσιας περιουσίας, πρέπει να ξεχωρίσουμε δύο θέματα. Πρώτον, την αποκρατικοποίηση - που αποτελεί επιλογή της κυβέρνησης- και είναι απαραίτητη για να συρρικνωθεί ο δημόσιος τομέας και να μπορεί να συντηρηθεί αποκλειστικά από τη φοροδοτική ικανότητα της οικονομίας. Δεύτερον, όσον αφορά την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, έχει κανείς την εντύπωση ότι ποσά δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ μπορούν να αντληθούν από την ενοικίαση δημόσιας γης, χωρίς μεταβίβαση της ιδιοκτησίας για τουλάχιστον 100 χρόνια; Ποιος θα κτίσει σπίτια και ξενοδοχεία σε γη που δεν του ανήκει για πάντα ή έστω για μεγάλο χρονικό διάστημα; Τι κερδίσαμε

τόσα χρόνια που το πρώην αεροδρόμιο Ελληνικού, για παράδειγμα, μένει εντελώς ανεκμετάλλευτο; Σήμερα, για κάθε 7 δισ. που εισπράτουμε από πώληση δημόσιας περιουσίας, μπορούμε να αποσύρουμε χρέος ύψους 10 δισ. με αντίστοιχη μείωση των τόκων. Πρέπει να το λάβουμε σοβαρά υπόψη αυτό αν θέλουμε η Ελλάδα να σωθεί από τη χρεοκοπία.

* Πρώην στελέχους του ΔΝΤ